

COLUMN**Instaslet**

We zijn bang voor vrouwelijke seksualiteit. Je weet wel: wat we zo achterlijk vinden in andere culturen.

Door **STELLA BERGSMA**

Ik ben een echte instaslet. Ik ga absoluut over liken, mensen. In eerste instantie maakte ik pictures om mezelf in de picture te spelen. Een mooie close-up. Een décolletéetje drinken met af en toe een pikante kont erbij om te dopen. Dat is dus gelukt. Ik ben in de picture. En hoe! Er mid-den-in. Nu post ik vooral om daar ook blijven. En om mezelf en hopelijk anderen te vermaken.

Op een saai dag als vandaag plemp ik dan een foto, zodat ik lekker tussendoor de duimpjes, hartjes en commentaren kan bekijken. Zo heb ik net de foto die bij deze column staat op instagram gezet. Andermans foto's vind ik ook fijn. Hoe meer, hoe beter. Ik zou willen dat meer mannen selfies maakten. Of mensen die een beetje van de schoonheidsstandaard afwijken. Ik houd ervan dat ze zich trots, ijdel en eerlijk tonen. Dat ze laten zien dat ze aandacht en waardering willen. Dat willen we namelijk allemaal.

Maar het schijnt heel er te zijn. Vooral bij vrouwen. Wat denken ze wel niet? Aandachtshoeren! Gewoon schaamteloos ervoor uitkomen dat ze begeerd of gewaardeerd willen worden? Nee maar, zo werkt het niet. Natuurlijk worden ze begeerd en geseksualiseerd en geobjectificeerd in onze wereld. Hun halfnaaktheid wordt nog altijd gebruikt om spullen mee te verkopen. Meestal toch een stuk meer dan bij mannen, wat ik overigens verdomd jammer vind. Vrouwen worden nog altijd meer geroemd om hun schoonheid dan

om andere eigenschappen. Kind, wat een plaatje! Maar het lijkt wel belangrijk te zijn wie dat plaatje dan maakt. De wijfjes moeten niet zelf de camera gaan hanteren. Nee, gewoon poseren als een braaf topmodel. Niet de eigen beeltenis in handen hebben, dat geeft maar macht. Een ander mag jou verkopen, maar als je jezelf te koop zet, ben je een slet of hoer. Een geval van sletvrees, vermoed ik. De angst voor vrouwelijke seksualiteit. Je weet wel, wat we zo achterlijk vinden in andere culturen en religies. Maar hoeveel verschilt onze mentaliteit nou eigenlijk van zo'n malle imam die zegt dat de vrouwtjes niet mogen lachen of flirten? Van een hoofddoekje om je nederigheid te tonen? Van lichaamsbedekkende kledingvoorschriften? Zijn we zelf niet ook ongeloflijk tuttebakkerig? Is dit niet onze niqab? Een benauwende 'doe-maar-gewoon-dan-doe-je-al-gek-genoeg' bescheidenheidsburka? Het geloof dat vrouwen zich in moeten houden is tenslotte ook een geloof.

Zo, nu even kijken of ik al wat likes op mijn foto heb. U kunt mij hier volgen overigens: www.instagram.com/stellabergsma.

De wijfjes moeten vooral niet zelf de camera hanteren. Dat geeft maar macht.

Wise/Wild + Leily/Majnoon, 2017
© Ramin Shirdel

Iran/Amerika

De in Amerika wonende Iraanse kunstenaar Ramin Shirdel (1981) combineert zijn technische bagage als architect met zijn liefde voor de letteren. Hij verbindt woorden en leettertekens via ritmisch kronkelende lagen, en vormt zo zijn felgekleurde houten sculpturen. Zijn werken doen denken aan diatonische accordeons. Ze kregen titels als *Wild/Wise* en *Soul/Mind*. Het vurig rode *Leily/Majnoon* verwijst naar de Perzische dichter Nizami Ganjavi's adaptatie van een 7^eeeuws Arabisch liefdesverhaal, dat aan de basis ligt van Eric Claptons monsterhit *Layla*. Aan weerszijden van Shirdels versie zien we de namen van de protagonisten in het Farsi. Het symboliseert de dualiteit van de liefde.

Door **HANS BOFFEL**

Ramin Shirdel. *I am transforming into you*, tot 15/09 in de Sophia Contemporary Gallery, Londen.